

Mẹ ơi, ba đâu?

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện ngắn “Tháng năm không ở lại”)

Ngồi bên cửa sổ...ánh mắt hướng ra đường. Âm thanh gió gào thét... Mùi vị của biển xộc vào mũi...

Một con người, một tâm hồn hoang lạnh, một mớ ký ức cũ kỹ...

Một con người, một trái tim vẫn còn đó, một vết thương đã lành...

Em đã không còn mái tóc uốn bồng bênh vàng hoe mà thay vào đó là mái tóc đen búi gọn gàng

Em đã không còn la cà mua sắm vào những ngày có lương cuối tháng mà thay vào đó là đi thang đến Ngân hàng gửi vào sổ tiết kiệm.

Em đã không còn ăn uống qua loa cơm hàng cháo chợ mà thay vào đó là Cà phê cơm tự nấu.

Em đã không còn ngủ lúc nửa đêm và thức dậy lúc giữa trưa mà thay vào đó là ngủ từ lúc đồng hồ vẫn chưa điểm hai số và thức dậy lúc gà chưa gáy...

Anh đã không còn ra đường với chiếc xe Honda cà tàng mà thay vào đó là chiếc xe 2 cửa bóng loáng.

Anh đã không còn đánh vật với cái điện thoại cùi bắp mất sóng liên tục mà thay vào đó là cái Iphone hiện đại.

Anh đã không còn là anh nhân viên văn phòng thấp bé mà thay vào đó là Giám đốc Công Ty Điện Tử như anh mơ ước.

Anh đã không còn là anh chàng độc thân đứng chờ người yêu ở nơi góc đường mà thay vào đó là người đàn ông của gia đình...

...

Trái tim em vẫn đập rộn ràng như ngày đầu em gặp anh, bàn tay em vẫn vẫn mồ hôi ướt đầm vì ngại ngùng. Chạm mặt nhau nơi góc đường quen thuộc ngày xưa hai đứa vẫn thường chung bước.

Tiếng gọi Mẹ ơi làm em giật mình và trấn tĩnh để trả lời câu hỏi của anh:

- Em vẫn khỏe.

Anh xoa đầu đứa bé đứng nép sau lưng em:

- Con của em à ? Lớn quá nhỉ.

Em mỉm cười một cách sống sượng:

- Dạ.

Anh nở một nụ cười và lấy từ trong túi ra một cái bánh:

- Chú cho con nè. Bữa nào được nghỉ học nói mẹ chở qua nhà chú chơi nhé.

Em quay mặt cố nuốt nước mắt:

- Em về trước. Cho bé ăn uống còn chở đi học chữ.

Anh rút từ trong túi ra đưa cho em tấm danh thiếp:

- Cần gì giúp đỡ cứ gọi cho anh. Anh có nghe các bạn nói bố của bé đã mất. Anh chia buồn với em.

Em bước đi thật nhanh:

- Em cảm ơn anh. Em vẫn lo được cho cuộc sống của hai mẹ con.

Anh nào đâu biết em muốn nói cho anh biết nó là con của anh đến nhường nào nhưng em không có được cái quyền đó.

Anh nào đâu biết em đã khó khăn biết mấy khi sinh con và nuôi con một

mình.

Anh nào biết em đã khóc bao nhiêu lần khi con hỏi mẹ ời bố đâu.

Rời xa anh và dừng bên lề cuộc sống của anh là điều tốt đẹp nhất em có thể làm cho anh. Con gái của Chủ Tịch Công Ty hiện nay anh đang làm Giám Đốc đã chủ động tìm đến gặp em. Một cô gái nghèo và nặng gánh gia đình mẹ cha như em thì có thể mang lại được gì tốt đẹp cho anh. Em chủ động gom hết đồ đạc rời xa anh và chỉ để lại vài dòng chữ phũ phàng. Em cũng đã dặn dò gia đình em, nói với anh là em đã xuất ngoại lấy chồng nước ngoài và đừng tìm em nữa.

Anh lặng lẽ dắt xe ra về, tay vẫn nắm chặt chiếc nhẫn đôi của hai đứa. Lúc đó em chỉ muốn nhào ra ôm anh, quay về bên anh nhưng mầm sống tồn tại trong cơ thể em đã ngăn em lại. Em phải ra đi để tốt cho anh.

Em rời xa Sài Gòn, nơi ồn ào náo nhiệt, nơi chứng nhân cho tình yêu của em và anh. Đến với Đà Lạt, nơi không anh, nơi em tưởng như đã chết. Em sinh khó, tim em đã ngừng đập nhưng ông trời đã ban cho em được sống một lần nữa. Em gượng dậy ôm con với hơi thở đứt đoạn. Tiếng khóc con trẻ như tiếp thêm cho em sức mạnh vô bờ bến.

Sau 2 năm, em trở lại Sài Gòn. Bà mẹ độc thân đằng sau vỏ bọc chồng mất vì tai nạn. Mẹ em nhìn con gái với ánh mắt đầy thương yêu, trên tay bà cầm xấp báo viết về Doanh nhân trẻ thành đạt và người đó chính là anh. Tự vỗ về và an ủi nên em đã cho phép bản thân mình tìm hiểu về cuộc sống hiện tại của anh.

Ít lâu sau đó, em và anh lại gặp nhau nhưng không phải tại con đường quen thuộc hay những chốn cũ mà là ở Khu Vui Chơi dành cho trẻ em. Anh chơi cùng hai con thật vui và nụ cười không bao giờ tắt, ánh mắt nhìn vợ thật ấm áp. Em lặng lẽ dắt con lùi bước xuống cầu thang. Nước mắt em không hề rơi mà thay vào đó là nụ cười thật hạnh phúc.

Chúng ta không có quyền lựa chọn tình yêu. Nếu thật sự là của nhau thì cho dù có đi xa đến mấy cũng sẽ gặp nhau và bên nhau. Chỉ cần anh hạnh phúc là em và con cũng hạnh phúc.

Và từ hôm nay mỗi khi con hỏi em mẹ ời ba đâu. Em sẽ hôn lên trán con và ôm nó vào lòng:

- Ba con tuy ở rất xa nhưng lúc nào cũng rất gần mẹ và con!